

## Arrest

nr. 101 383 van 22 april 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-S. STAPPERS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Joy Haft, in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en soenniet van religie. U werkte in uw eigen winkel, waar u kleren naaide, samen met een viertal werknemers. U kocht een rode motorfiets, waarmee u gedurende vier à vijf maanden brood en ijs leverde aan de militaire basis in Jalalabad. U had die job gekregen via een neef van uw moeder, dokter Latif. U ging af en toe naar de woning van uw oom om geld van de opbrengsten van de vrachtwagen van uw oom te krijgen. Hij waarschuwde dat u niet te vaak moest langs komen omdat u voor het leger werkte. Op een dag was uw broer ziek en moest hij naar het ziekenhuis. U had niet genoeg geld bij en ging met een vriend geld ophalen bij uw oom. Op de terugweg werden jullie tegengehouden en gewaarschuwd dat jullie daar 's avonds niet mochten langsrijden. Een tijdje later kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban. U werd hierna opgebeld en men zei u dat ze van uw werk op de hoogte waren. Een tijdje later kreeg u een tweede dreigbrief en u ging*

met dokter Latif praten. Hij zei dat u een maand vooropzeg moest geven. Op een dag, toen uw motorfiets platte band had, leende u de motorfiets van een buurman, wiens motorfiets blauw was. U laadde de broden in en vertrok naar de luchthaven. Onderweg werd u tegengehouden. Ze vroegen u waar u heen ging en u zei dat u de broden ging leveren op een huwelijksfeest. U bent de broden die dag niet gaan leveren. Een paar dagen later werd u opgebeld en men zei u dat ze wisten dat u het was met de blauwe motorfiets. Ze zeiden u dat u naar Chaprahar moest komen en dat ze u een opdracht zouden geven. U moest doen wat ze zeiden of u zou gedood worden. Omdat u bedreigd werd door de taliban moest u het land verlaten. U hebt Afghanistan verlaten en hebt drie en een halve maand gereisd tot in België. U kwam in België aan op 27 juni 2012. U vroeg asiel aan op 28 juni 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader, twee dreigbrieven, een attest van uw werk op de luchthaven en foto's van uzelf met uw broers en van uw motorfiets.

## **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en weinig coherent is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 3). U stelt dat u 16 jaar en vijf maanden oud bent. Uit het administratieve dossier (onderzoek in opdracht van de dienst Voogdij) blijkt echter dat u op datum van 3 juli 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Verder legt u op 10 oktober 2012 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, volgens uw verklaringen twee jaar geleden afgeleverd. U stelde dat u toen 14 jaar oud was waaruit kan afgeleid worden dat u op het moment van het verhoor op het CGVS op 10 oktober 2012 volgens uw taskara ongeveer 16 jaar was (CGVS, p.2). Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan twee jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Dat u het CGVS misleidende info verschaftte over uw leeftijd komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het zeer merkwaardig is dat u een aantal documenten voorlegt bij uw asielaanvraag, maar blijkbaar de inhoud van deze documenten niet kent. Zo legde u twee brieven voor van de taliban, maar u weet niet van wanneer deze brieven dateren en u kan evenmin zeggen wat de inhoud van deze brieven is. Als verschoningsgrond haalt u aan dat u ongeletterd bent (gehoorverslag CGVS, p. 2). Volgens uw verklaringen was u nochtans in Afghanistan toen u deze brieven kreeg en zou een vriend deze documenten aan u hebben voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Er kan dan ook worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van de inhoud van deze brieven, temeer daar deze een belangrijk element vormen in uw asielrelaas en een belangrijke reden vormden voor u om het land te verlaten. Dat u dusdanig weinig op de hoogte bent van de inhoud van deze brieven (u beperkt zich tot de bewering dat het waarschuwbrieven van de taliban zijn, zie gehoorverslag CGVS, p. 2), doet dan ook afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers worden verwacht dat u zich minstens zou informeren over de inhoud van deze brieven die in grote mate hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan. Voorts verklaarde u dat u geviseerd werd door de taliban omdat u brood leverde aan de militaire basis in Jalalabad. U zou herkenbaar geweest zijn aan uw rode motorfiets. Er moet hierbij worden opgemerkt dat u volgens uw verklaringen nooit door de taliban bent tegengehouden met uw rode motorfiets (gehoorverslag CGVS, p. 11). U zou een eerste keer door de taliban zijn tegengehouden toen u samen met uw vriend in zijn wagen van de woonplaats van uw oom naar het ziekenhuis ging, waar uw broer verbleef. U zou een tweede keer zijn tegengehouden toen u met de blauwe motorfiets van uw buurman onderweg was. Ze lieten u bij deze twee gelegenheden gaan, omdat u geen rode motorfiets had. Het is dan ook onduidelijk hoe de taliban u zouden kunnen herkennen aan uw rode motorfiets, vermits ze u er voor zover u weet, nooit mee hebben zien rijden. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban zich louter op de kleur van uw motorfiets zouden baseren om u te herkennen. Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat de taliban uw naam, adres en telefoonnummer kenden, daar ze u dreigbrieven zouden hebben gestuurd en u telefonisch zouden hebben bedreigd. Dat de taliban u niet zouden hebben herkend omdat u met een ander vervoermiddel reed, is dan ook weinig geloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat de taliban beter op de

hoogte zouden zijn, temeer daar u zelf beweerde dat de taliban over hun eigen informatiekkanalen beschikken om op de hoogte te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Er kan dan ook worden verwacht dat de taliban wel zouden weten wie u bent en u ook op een andere manier zouden herkennen dan aan de hand van uw rode motorfiets. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat, indien de taliban u zouden herkennen aan de hand van uw rode bromfiets, het zeer merkwaardig is dat ze u nooit zouden hebben tegengehouden met uw rode motorfiets (ook al reed u daar het vaakst mee), maar wel als u toevallig met een ander voertuig reed. tevens hadden ze u evengoed thuis kunnen opzoeken [aan]gezien ze u wisten wonen, dat ze dit niet deden is gezien de door u geschetste context weinig overtuigend. Op basis van de bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u door de taliban gevisieerd zou zijn, vermits er geen geloof aan kan worden gehecht dat de taliban u enkel zouden herkennen aan uw rode motorfiets en anders niet zouden weten dat u dezelfde persoon bent. U hebt een gegronde vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. Uw taskara en de taskara van uw vader betreffen uw identiteit en de identiteit van uw vader en vormen geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien zijn over de echtheid van uw taskara twijfels gerezen (zoals eerder vermeld). Wat betreft het attest van uw werk en de twee dreigbrieven, moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken. De door u voorgelegde foto's vormen evenmin een bevestiging van de door u aangehaalde vluchtmotieven, maar betreffen louter familiefoto's en foto's van motorfietsen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar meer bepaald in het district Jalalabad te worden beoordeeld. U verklaarde weliswaar afkomstig te zijn van het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, maar uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat het dorp en de area die u in uw gehoorverslag hebt genoemd – Joy Haft in de area Ghaw Chak in het district Jalalabad en zelfs in de buitenwijken van de stad Jalalabad liggen. Bijgevolg moet worden aangenomen dat u afkomstig bent uit het district Jalalabad. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA ( zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij thuis is geboren, dat er geen aangifte is gedaan van zijn geboorte en dat zijn moeder hem steeds heeft gezegd dat hij in 1995 is geboren.

Verzoeker stelt ook dat hij wel degelijk iets over de inhoud van de brieven van de taliban kon zeggen. Het feit dat hij zich de datum en de juiste bewoordingen niet kan herinneren, wijt hij aan het feit dat hij ongeletterd is en een lange en moeilijke reis heeft afgelegd. Hij voegt er ook nog aan toe dat hij problemen heeft met zijn geheugen, omdat hij vijf jaar geleden het slachtoffer werd van een bomontploffing, waardoor hij een trauma opliep.

Verzoeker wijst er ook op dat de commissaris-generaal niet aantoont dat zijn documenten vals zijn.

Verder wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij brood en ijs leverde aan de luchthaven van Jalalabad. Verzoeker stelt dat het niet ondenkbaar is dat de taliban strategische plaatsen in en rond Jalalabad in het oog houden en dat zij hem drie maal per dag met zijn rode motorfiets naar de luchthaven hebben zien rijden, waardoor zij hem dus aan zijn motorfiets herkennen.

Verder vraagt verzoeker om zowel de veiligheidssituatie in het district Jalalabad als in het district Surkh Rod te beoordelen, omdat zijn ouders in het district Surkh Rod zijn geboren en zijn familieleden zich grotendeels daar afspeelt. Volgens verzoeker is er in beide districten een algemeen gevoel van extreme onveiligheid. Verzoeker wijst erop dat er zich in Jalalabad in 2011 verschillende aanslagen voordeden waarbij veel burgerslachtoffers vielen, dat de taliban in de stad Jalalabad een schrikbewind voerden tegen muzikwinkels en dat in 2012 in Jalalabad veel burgers werden gedood door *improvised explosive devices*. Verzoeker stelt ook dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het volatiële karakter van het conflict. Verzoeker wijst er ook op dat de taliban de luchthaven van Jalalabad viseren en dat de Khalis Family Colony, waar zijn oom woont, in het district Jalalabad een *hotspot* is voor gewapende opstandelingen.

## **2.2. Beoordeling**

### **2.2.1. Bevoegdheid**

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### **2.2.2. Vluchtelingenstatus**

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat hij geheugenproblemen heeft. Het feit dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen melding heeft gemaakt van geheugenproblemen doet bovendien vermoeden dat deze problemen niet heel ernstig zijn en verzoeker niet verhinderen om op een samenhangende wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers bewering dat hij voedsel leverde aan de militaire luchthaven van Jalalabad. Verzoeker beweerde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij deze leveringen met zijn motorfiets deed (gehoorverslag, vragen 67, 77, 93, 128, 151, 152). Ook in zijn verzoekschrift verklaart verzoeker meermaals dat hij voor deze leveringen zijn motorfiets gebruikte. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak verzoeker echter niet van een motorfiets maar van een wagentje en van een auto: *“Met mijn wagentje waarmee ik goederen vervoerde, vervoerde ik brood voor de overheid naar de luchthaven van Jalalabad. (...) Op een dag werd ik door onbekenden tegengehouden. Ze vroegen wat ik deed: ik zei dat ik een brood bracht naar een trouwfeest. Toen lieten ze mij verder gerust. Ik reed die dag met een andere auto: een rode ipv een blauwe”* (vragenlijst, 3).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook dat hij enkel brood leverde en een tijdje ook bloem (gehoorverslag, vragen, 77, 78 en 79). In de brief van zijn werkgever staat echter dat hij brood en ijs leverde.

De Raad hecht ook geen geloof aan verzoekers bewering dat de taliban hem bedreigen. Verzoeker legde ook over deze bedreigingen immers tegenstrijdige verklaringen af. Zo blijkt uit de vragenlijst dat volgens verzoeker de taliban hem reeds hadden opgebeld met de eis om naar Chaparhar te komen nog voor ze hem tegenhielden toen hij brood bracht naar de luchthaven (vragenlijst, 3). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat dit volgens verzoeker pas na dit voorval gebeurde (gehoorverslag, vragen 128, 150, 154, 155).

Ook het feit dat verzoeker zich niet herinnerde wat er in de tweede brief van de taliban staat (gehoorverslag, 149), ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van iemand die beweert dat hij zijn land uit angst voor de taliban is ontvlucht, mag immers worden verwacht dat hij onthoudt wat er in de brieven staat die hij van de taliban heeft gekregen, zeker als hij deze brieven als bewijs van zijn asielrelaas voorlegt. Verzoeker stelt dat in de brief misschien stond dat hij naar Chaparhar moest komen (gehoorverslag, 150). Zoiets zou verzoeker zich toch moeten kunnen herinneren.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Deze vaststellingen hebben immers betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas en ondermijnen de geloofwaardigheid ervan volledig.

De dreigbrieven van de taliban en het attest van verzoekers werkgever doen aan het bovenstaande geen afbreuk. Nog daargelaten dat uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat allerlei documenten op de zwarte markt te koop zijn tegen relatief lage prijzen, kunnen de dreigbrieven door om het even wie geschreven zijn en ontbreekt op het attest van verzoekers werkgever een hoofding en stempel waardoor ook dit document door om van het even wie kan zijn aangemaakt. Deze documenten hebben om deze redenen geen bewijswaarde. De arresten van de Raad van State, het EHRM, het Hof van Beroep van Brussel alsook het advies van UNHCR hebben betrekking op andere zaken die niet vergelijkbaar zijn met de individuele zaak van verzoeker zodat zij hier dan ook geenszins kunnen worden op betrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

### 2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). De Raad baseert zich bij zijn oordeel op de informatie die de partijen hem aanreiken en op algemeen bekende gegevens.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen"*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

In het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 wordt benadrukt dat in 2012 in het district Jalalabad geen enkele burgerdode viel en dat het leger en de politie de stad stevig in handen hebben en hard optreden tegen criminaliteit (*subject related briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse* 11 juli 2012, 16). Over het district Surkh Rod wordt enkel gezegd dat het aantal *improvised explosive devices* in 2011 in mindere mate is gestegen dan in Jalalabad en in de districten errond (*subject related briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse* 11 juli 2012, 15). Uit deze informatie blijkt dus niet dat in de districten Jalalabad en Surkh Rod een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het geweld is immers plaatselijk en niet aanhoudend is en neemt de vorm aan van asymmetrische aanvallen. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten zijn dezelfde als deze waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad en Surkh Rod. De persartikels ten slotte die verzoeker de Raad op 25 maart 2013 per fax heeft toegestuurd doen evenmin afbreuk aan voorgaande analyse. Deze artikelen die een talibanaanval op de luchthaven van Jalalabad beschrijven bevestigen dat het geweld gericht en plaatselijk is en niet willekeurig noch aanhoudend zodat dit niet kan beschouwd worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de Raad van mening dat burgers in de districten Jalalabad en Surkh Rod op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

#### 2.3.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER